

ne fra 1967, eller om man vil noget andet. Jeg synes ærlig talt ikke, at det klæder regeringen at vedtage Israel-Palæstina-politikken sammen med Dansk Folkeparti.

Formanden:

Tak til hr. Rune Lund. Så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg takker for debatten.

Der er enighed om, at situationen er utilfredsstillende; der er enighed om, at situationen er uacceptabel. Jeg vil egentlig ikke gå ind i det sådan mere småpolemiske, men sige tak for de venlige bemærkninger, der har været, også til den danske indsats.

Vi har jo hele tiden prøvet at være aktive for at få skabt en fredsløsning. Vi udnyttede jo vores position under vores formandskab for EU i andet halvår af 2002 til at operere med køreplanen for fred, og det var så forsøget i 2002. Og det er jo stadig væk den køreplan, som verden henholder sig til, og som blev bekræftet så sent som i går ved det asiatiske-europæiske udenrigsministermøde, hvor man byggede på køreplanen og på kvartetten.

Men jeg synes da, at hr. Mogens Lykketoft har meget ret i, at den jo ikke har givet os resultater. Jeg mener, at hele vejen frem til i dag er overstrøet med mislykkede planer: Tenetplanen, Mitchellplanen og den ene og den anden plan. Alle planerne er jo gået i stykker. Det sidste show in town er stadig væk køreplanen, men den har ikke givet resultat. Derfor synes jeg, at vi, i stedet for at genere eller drille hinanden – det kan vi selvfølgelig godt gøre, det er altid hyggeligt – skulle prøve at se på, at det, der i virkeligheden skiller os ad her med disse dagsordener og debatten her, jo i virkeligheden er strategien: Hvordan når vi frem til tostatsløsningen?

Det kan der være forskellige opfattelser af. Jeg mener også, at man kan overveje et andet forløb, end dette tillidskabende skridt for skridtforløb. For det er jo meget hårdere; det bliver standset, hvis nogen misbruger tilliden. Og derfor kunne det godt være en overvejelse værd, om man skulle begynde at overveje, at Olmert og Habash – jeg mener stadig væk, de er de to centrale personer – skulle begynde at se på, hvad det så er for et Palæstina, der kommer, hvis der kommer en fred, således at palæstinenserne også ved, hvad det er for et Palæstina, de ikke skaffer sig ved ikke at skabe fred.

Så det kan godt være, at man skal til at vende det om. Og det er jo så også noget i den retning, som hr. Mogens Lykketoft forestiller sig, for alle de små skridt er der jo altid nogle, der standser. Og det er karakteristisk, at alle skridtene bliver standset af terrorister, som smider en bombe.

Jeg kan huske, at da jeg ankom til mødet i New York, hvor vi skulle vedtage køreplanen for fred – jeg tror, det var i august eller september 2002 – i kvartetten, fik jeg at vide, at der var røget en bombe; jeg tror, det var i Tel Aviv. Og det skulle jo komme som en overraskelse for mig, men da måtte jeg sige til mig selv: Ja, selvfølgelig, hvorfor er du ikke overrasket? Jo, selvfølgelig kommer der da en bombe i dag, hvor kvartetten skal vedtage køreplanen for fred, for de, der ikke vil have fred, sørger jo for at destabilisere freden. Og det er jo heller ikke sådan, at man skal lade den sidste terrorist afgøre, om der skal være fred eller ej.

Derfor er jeg meget enig med Rabin, der sagde: Man skal forhandle fred, som om der ikke er terror, og bekæmpe terror, som om der ikke er fred. Det tror jeg er det afgørende. Jeg tror, at vi er nødt til hele tiden at tænke sammen med vores partnere: Hvad kan vi gøre for at få fremmet situationen?

Det skal vi drøfte i EU. Jeg mener stadig væk, at hvis ikke det bliver en fred, som disse to parter selv banker de sidste søm i, så kommer der ikke en fred, der bliver holdbar. Det kan jeg forstå vi er uenige om. Men omverdenen har jo lænet sig kraftigt ind over dem hele tiden. Det er jo ikke sådan, at omverdenen har siddet og set på, at de prøvede at finde ud af det selv, og fordi de ikke kunne finde ud af det, så har omverdenen ikke gjort noget. Det er jo ikke rigtigt. Køreplanen for fred er også udtryk for, at omverdenen læner sig ind over dem.

Kvartetten er jo udtryk for, at USA, EU, Rusland og FN læner sig ind over dem. Så der bliver lænet kraftigt ind over parterne. Og det pres skal selvfølgelig lægges på begge parter, og det har vi jo også haft noget held med i den forstand, at meget af det, jeg drøftede med Sharon, jo altså var at se at få gang i den tostatsløsning, for uden en tostatsløsning vil Israel efter min opfattelse forsvinde inden for de kommende 20-25 år.

Kl. 18.25

Det er ikke sådan, at Palæstina ikke opstår, for det vil så opstå, og Israel vil forsvinde af sig selv. Hvorfor? Ja, enten forsvinder det som demokratisk stat på grund af den demografiske